

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Orioni Diacono. 26.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

νάκησε λοιπὸν προσάγειν συνεχῶς
 ὡς ἀκλήστως τοῖς οὐ κατὰ τὴν σὴν
 σὺνείσην ῥομίμως καὶ φιλανθρώπως ἄρ-
 χῆσι, καὶ αὐτεπαγγελτικῶς εὐεργετῆσι.
 καὶ ταῦτα μὲν εἰς τοσοῦτον. τὴν δὲ
 παρεκλήσιν τῆς δῆμων, εἰς ἔργον ἐ-
 νεργεῖν καταξίωσον ὡς ἄρ' ἴσμεν
 ὅτι τῆς δυσκόλου ἄρ' εἰς τὴν σὴν πεπει-
 ραται παραγυμνάτων ὁ κατεχόμενος με-
 γαλοσφραγείαν ἕως ἴσμεν εὐεργετη-
 ῖναι αὐτὸν δύνασθαι, εἰ τῆς σῆς ὅτι
 λάβοιτο ῥοπή.

Ὡρίωνι Διάκονῳ. κγ.

Χρῆτὸς μαθητευομένης, καὶ ὡς
 πατέρας φιλεῖν τῆς ὄντως διδασκά-
 λης, καὶ ὡς ἀρχοντας δεδιέναι, καὶ
 μίτη ἄρ' εἰς τὴν ἀγάπην ἐκλύειν τὸν
 φόβον, μίτη ἄρ' εἰς τὸν φόβον ἀμαυροῦν
 τὴν ἀγάπην.

Παλλαδίῳ Διάκονῳ. κδ.

Εἰσωτηρίας ἐρεῖς, πάντα ποιεῖς τὰ εἰς
 ταύτην ἀγνοῖς. τὸ γὰρ ὅτι θυμολύ-
 τος πηγάζει οὐ τὸ γενεσθαι καλεῖν ἐ-
 σθαι, ἀλλὰ τὸ πάντα φραγεῖν ὅπως ἐν
 γένοιτο.

Ζωσίμῳ πρεσβυτέρῳ, Ανατολίῳ, καὶ
 Μάρωνι Διάκονῳ. κη.

Εἰ τοῖς φιλαρέτοις τὸ μετριοπαθεῖν
 ἀρτίται· τὸ γὰρ καὶ τὰ ἄλλα πλεο-
 νεκτῆματα κοσμεῖτε καὶ φαιδρύνετε καὶ
 τοῖς ἀμαρτωλοῖς τὸ ταπεινῆσθαι δὴ-
 λον ὅτι συμφέρον· ὅτι τίνι γὰρ καὶ ὑψι-
 λὰ φρονίσαν, ἐνταῦθα μὲν γέλωτα
 καὶ ἀσχύνειν ὑπομένοντες, ἐκείσε δὲ
 δίκην καὶ τιμωρίαν ἀναμύροντες. οἱ μὲν
 γὰρ δίκην καὶ ἀφορμὰς ἔχουσιν τὰ κα-
 τὰ ῥήματα πρὸς τὸ καυχῆσθαι, οἱ
 δὲ ἀμαρτωλοὶ, ἀπὸ ποίων φραγεῖαν
 ἐπαρθεῖεν ποτέ; τί τοιούτων τῆς πε-
 φραγεῖαν ὑμῶν, οὐχ ἱκανὸν ταπει-
 νώσαι καὶ χαλεπῶν τὸ φρόνημα. ποσαῦ-
 τα καὶ ὑμῶν ὄντων, ὡς φασί, τὰ πλημ-
 μελήματα, ὡς μὴ δὲ τῆς πολλῶν π-

iis deprecationes offerre, qui non, pro tuæ
 prudentiæ more, legitimè atque humanè
 magistratum gerunt, nec sponte ipsi sua ad
 bene de hominibus merendum impellun-
 tur. Atque hæc hæc haftenus. Tu verò id quod
 precibus à te plebs petit, conficere quæ-
 so ne graueris. Quemadmodum enim hoc
 scimus, eum, qui detinetur, difficiles ac
 molestas res ob magnificentiam tuam ex-
 pertum esse: eodē modo illud quoque sci-
 mus, eum iuuari ac beneficio affici posse, si
 opem tuam atque auxilium nanciscatur,

Oriōni Diacono. 26.

Discipuli veros magistros, & vt patres
 amare, & vt principes timere debent: ac
 neque ob amorem metum discutere, ne-
 que ob metum benevolentiam obscurare.

Palladio Diacono. 27.

Si salutis desiderio teneris, omnia, quæ
 ad eam ducunt, effice. Nam qui vt aliquid
 fiat, expetit, quò id fiat, quiduis agere
 debet.

Zosimo Presbytero, Anatolio & Maroni
 Diaconis. 28.

Si virtutis amantes modestia decet (nam
 ea reliquas animi dotes exornat & illu-
 strat) peccatoribus quoque profectò sum-
 misso atque humili animo esse conducit.
 Quonam enim nomine sublimiter de se
 fustiant, qui & hinc risum atque infamiam
 sustinent, & illic pœnam & cruciatum ex-
 pectant? Nam probi viri, ex iis quæ rectè
 atque cum laude gerunt, gloriandi ansam
 habent. Improbi autem ac scelerati, quaf-
 nam tandem actiones habent, ob quas ani-
 mis efferantur? Quidnam igitur ex iis, quæ
 egistis, ad deprimendam & deiicientiam
 arrogantiam non sufficit? Tot enim ac
 tanta, vt aiunt, vestra scelera sunt, vt ne
 quisquā quidem è vulgo ea ignoret. Ad eò
 per totam urbem fugillantur, ac peruulga-

R ij